

คนในกระajak

-1-

ชายคนหนึ่งเล่าความลับของเขาให้คนแปลกหน้าฟังว่า “ผมเคยสับสนกับชีวิตมานาน ผมเพิ่งรู้ตัวตอนเรียนมัธยมปลายว่า ผมชอบทั้งหญิงและชาย ทำให้ผมตกใจมาก ผมโตมาในครอบครัวที่สอนว่า โยโมเช็กซวลเป็นเรื่องผิดอย่างยิ่ง

“ผมมีสัมพันธ์กับหญิงและชายในเวลาเดียวกัน แต่ความสัมพันธ์ทั้งสองนั้นก็ยุติลง เพราะผมไม่สามารถยอมรับตัวเองได้

“ผมกลัวและเกลียดตัวเองที่ชอบผู้ชาย ทุกครั้งที่ผมมีความสัมพันธ์แบบนี้ ผมมีความสุขและทุกซั่มหันทึในเวลาเดียวกัน...”

-2-

ชายคนหนึ่งเล่าว่า “เส้นผมของผมร่วงลงมาทุกวัน ผมอายุเพียงยี่สิบกว่า แต่ผมดูแก่เกินวัย กบาลของผมโล่งเตียนขึ้นๆ ทุกวัน ทุกครั้งที่มองดูตัวเองในกระจกเงา ผมกลัวใจมาก ผมเสียเงินมากมายในการปลูกผม ลองสูตรใหม่ๆ ทุกสูตร เสียเงินไปกับแชมพูใหม่ๆ ลองโลชั่น แต่ก็ไม่ใช่ ชอบ ไปหาหมอหลายคน เสียค่าหมอสารพัด แต่ผมก็ยังหัวล้านอยู่...”

-3-

เมื่อผมไปทำงานที่นิวยอร์กเป็นครั้งแรก ผมไปถึงสำนักงานแต่เช้า เจ้านายยังไม่มา เห็นแต่พนักงานไม่กี่คน

ฝรั่งคนหนึ่งเดินมาหาผม ยื่นมือให้จับ เอ่ยด้วยรอยยิ้มว่า “ผมชื่อ คีธ ยินดีที่ร่วมงานกัน”

ผมรู้สึกแปลกใจ ในโลกตะวันออกที่ผมจากมา ผมยังไม่เคยเห็น ใครแนะนำตัวเองต่อคนอื่น โดยไม่ผ่านบุคคลที่สาม

ตั้งแต่เลิกจนโต ผมถูกกรอกหูว่า ชาวเอเชียอย่างเราในสายตาฝรั่งเป็นเพียงพวก ‘กะเหรี่ยง’ คนที่ไปทำงานที่อเมริกา อังกฤษ หรือ ออสเตรเลีย มักถูกเหยียดหยามเป็นประชาชนชั้นสอง

ความจริงคิธก็น่าจะแปลกแยกจากฝรั่งคนอื่น เขาเป็นคนเดียวที่มากักตัก ‘ชนชั้นสอง’ คนนี้

-4-

ผมจำได้ว่าตัวเองผมมกะหรือมาแต่เด็ก และไม่เคยชอบมองตัวเองในกระจกเงา

ในตอนที่ผมเคยครุ่นคิดว่า “ทำไมกูไม่หล่อเหมือน สมบัติ เมทะนี หรือ คลินท์ อีสทวูด วะ ทำไมไม่...”

แต่เมื่อไม่ได้มองตัวเองในกระจกเงา ก็ไม่คิดถึงเรื่องนี้

ความจริงคือ ไม่มีใครในโลกที่สามารถมองเห็น ‘ตัวเอง’ เลย แม้แต่ภาพในกระจกเงาก็กลับซ้ายขวา และไม่ใช่ว่าจริง

ในที่สุดผมก็พบความจริงว่า มีหลายอย่างในโลกที่เรา (ยัง) ไม่สามารถควบคุมได้ เช่น ฝนตก แดดออก พายุร้อน คลื่น ภูเขาไฟระเบิด รวมถึงรูปร่างหน้าตาของเรา

แน่นอน ถ้าเลือกได้ เราทุกคนคงอยากหล่ออยากสวย แต่เมื่อถึงตอนนั้น ความหล่อความสวยก็ไร้ค่า และเราก็คงสร้างค่านิยมใหม่ๆ ของ ‘เปลือก’ ต่อไป

คนในโลกนี้มีราวหกพันล้านคน แต่ละคนมีความแตกต่าง ไม่มีใครเหมือนกันเลย แม้แต่ฝาแฝด

แต่ดูเหมือนเราจะพยายามเลียนแบบตัวเราให้เหมือนคนที่เราชอบ หรือคนทั่วไปชอบ

-1-

ชายคนนั้นบอกว่า “ในที่สุดผมก็ยอมรับความจริงเกี่ยวกับตัวผมเอง ตอนนั้นผมกลับบอกคนอื่นว่า ผมเป็นไบเซ็กชวล คนอื่นก็ยอมรับผมด้วยดี”

คุณจะให้คนอื่นยอมรับคุณได้อย่างไร หากคุณไม่ยอมรับตัวเองก่อน?

-2-

ชายหัวล้านเล่าว่า “วันหนึ่งผมก็ตัดสินใจได้ เช้านั้นผมโกนเส้นผมออก ผมขึ้นรถไฟฟ้าไปทำงาน ไม่มีใครสนใจกบาลของผมเลย ผมเดินเข้าที่ทำงาน ไม่มีใครสนใจอีกนั่นแหละ วันนั้นเป็นวันที่ผมมีความสุขที่สุด”

-3-

ความคิดที่ถูกกรอกว่า ฝรั่งถูก ‘กะเหรี่ยง’ เริ่มลดหาย

แต่ที่สำคัญคือการเรียนรู้สองข้อ

หนึ่ง : ไม่มีใครในโลกนี้ที่สามารถเหยียดหยามตัวเราได้ นอกจากตัวเราเอง

สอง : คนที่สามารถเดินไปหาคนอื่น และแนะนำตนเองต่อคนอื่น ก่อน เป็นคนที่มีความมั่นใจในตนเอง และต้องเป็นคนที่รักตัวเอง

คุณจะรักคนอื่นได้อย่างไร หาก你不รักตัวเองก่อน?

-4-

เราถูกสอนมาแต่ได้กว่าจะรักคนอื่น รักสังคม รักมนุษยชาติ

จนบางครั้งเราก็ลืมรักตัวเอง

บางที่เราอาจต้องเริ่มต้นที่ยิ้มให้กับตัวเองก่อน

เพราะเมื่อยิ้มให้กับคนในกระจกเงา คนในกระจกเงาก็ยิ้มตอบ
เสมอ

10 ตุลาคม 2547